

ше ръка на стопанина – за здраве и берекет...”. Мечкадарите, обхождайки къщите, под звуците на гъдулката и дайретото карат животните да танцуват на задните лапи, да се борят, да се търкалят по земята, да имитират млади булки или стари баби и т.н. След приключване жената на мечкадаря или някой от придружаващите членове на семейството минава край публиката и събира пари, храна и други подаръци.

Населението навсякъде ги посреща благосклонно, тъй като поверието, че мечката носи щастие е разпространено повсеместно в българските територии. Според него, ако мечка влезе в дома ти, ще бъде на берекет, ако мома погали по главата мечка – ще се ожени за добър момък. Идването на мечкадар е добро предзнаменование, то е знак за дебела снежна покривка, за здраве и обилна реколта. “Животът ни щеше да загуби много от колорита си, ако не бяха циганските катуни... По-благородни бяха лингурите, копанарите. Те бяха и мечкари, разиграваха мечки и маймунки... Когато дойдеше мечката в двора целуваше ръка на дядо, после дядо лягаше и мечката ходеше по него, тъпчеше го за здраве. Накрая дядо се качваше на нея” (Иванова, Кръстев 2007: 114-115).

Не по-малко забавни и атрактивни са и дресираните маймунки. Те се качват на пръчка, пощят въшки от косата на циганката, пудрят с брашно, правят различни мимики. “...двама лингури с маймунка нареждаха песен за двама братя от с. Гюхпала (дн. с. Михайлово, Старозагорско – б.а.) как дялба делили и как взаимно се убили. Единият лингурин пееше и свиреше с гъдулка, а другарят му – нещо като съпровод, изговаряше само последните срички на думите... маймунката клечи, облечена в гащи от домашен груб шаяк, които закриваха червеното и дупе.... Лингурът засвири ръченица. Запрян скочи, заприкляква, закриви крака, засмя се Димо, утаи се мъката в душичката на дядо. Даже и маймунката започна да пляска с лапичките” (Славчева 2000: 38-40).

През пролетта на 1990 г. София е кръстосвана надлъж и нашир от четирима мечкадари и двама маймунджии със своите питомци. В напрегнатата обществено-политическа обстановка, създадена от предстоящите парламентарни избори, „те внасят в градската атмосфера един особен разтоварващ и дори карнавален оттенък” (Мизов 2006-1: 162).

До началото на 90-те год. на XX век само в с. Ягода, Старозагорско има средно 12-15 мечки. Постепенно техният брой намалява, тъй като мечкадарството вече не може да изхранва семействата, а и младите не поемат занаятието. Няколко животни са продадени на мечкадарски семейства в Разградско. „Мечкадарството си отива. Нито вече е доходно, нито е престижно на младите да просят пари покрай играеща космата „артистка”... Ако някой гледа мечка, то е от крайна нужда” (м., 71 г., с. Ягода, Старозагорско).

С откриване на Парка за реадaptация на танцуващите мечки в